

GORIŠKI SLOVENEK

Naročnine: Italijanska kraljevina: Celo leto Lir 10.—
Pol leta Lir 5.— Tri mesece
Lir 2.50 En mesec Lir 1.—

Oglasi: Oglasi na drugi strani
Lir 1.— za vrsto. — Mali
oglasi Lir 0.05 za besedo. —
Znižane cene za letne naročnike.

IZHAJA VSAKO SOBOTO.

Uredništvo in Upravništvo: Via Carducci št. 10, II. nad.

„Dve vprašanji, in naši poslanci

Kako delujejo naši poslanci v Rimu ne moremo zasledovati; par vrstic v «Goriški straži» in «Edinosti», naj bi nam predložilo od časa do časa delovanje naših poslancev in njihove zasluge za slovenski narod Julijske Benečije.

Dočim nas pita «Edinost» in «Goriška straža» s pridobitvami, ki jih izposojujeta Dr. Wilfan ali Dr. Podgornik pri italijanskih vladnih krogih, in koje se sučejo v popolnoma starih programih, kakor na pr. izplačevanje zastalnih begunskih in kmetijskih podpor pospeševanje te ali one zadeve, hodi Virgilij Šček lastno pot.

Četudi se ponovno od vseh strani zatrjuje, da ni bistvene razlike v načelni politiki «slovenske lipe» in mi tudi res ne moremo dvomiti, da bi Šček zasledoval kake cilje, bistveno različne od načelne strankarske politike, si po drugi strani vendar ne moremo prikrivati, da ima Šček popolnoma lastne metode.

Tako opazujemo v «Goriški straži», da skuša od časa do časa sprožiti kako vprašanje gospodarske narave, kakor da bi bilo popolnoma novo.

Najprvo je besnel v združništvu, potem se je lotil nekakega površnega socializma in zadnjič smo se morali srčno smejati «dvem vprašanjam», ki jih je kar tako omenil, kakor da bi jih nihče ne poznal in nas še le on nanj opozarja, da jih študiramo.

Svetovali bi gosp. Ščeku, da bi si poiskal stare številke «Goriškega Slovenca» in tam izkopal še druga vprašanja, ki smo jih mi načeli, a jih ni hotel nihče pograbiti in nadaljevati.

Tako je namreč tudi z vinskim vprašanjem, o katerem smo že itak ponovno govorili. Vprašanje pa postaja že samo ob sebi aktualno, ker se je že res pokazala stagnacija v domači vinski trgovini tako, da danes v mestu z lepa ne dobiš kapljice pitnega vina, ker se gostilničarji poslužujejo radi nizke cene izključno mešanice iz vinskih zalog ki so prenapolnjene z vinom, pa ne domačega pridelka.

Posledica temu je, da naši pridelki v trgovini zaostajajo in popolnoma opravičena je bojazen da bodo isti popolnoma izpodrinjeni iz trga, ko prične prihajati v našo deželo pristno italijansko vino, ki gotovo prekaša domači pridelak.

Čakati na ta trenotek bi bila popolna blaznost. Kar rabi naša dežela, da paralizira nevarnost vinske konkurence, je popolni gospodarski preobrat v deželi.

Iz agrarne dežele mora postati industrijska pokrajina, da zaposli kmeta in delavca. V ta namen pa rabi mo ogromnih kapitalov, ki bi se morali zabiti v nove industrije, izmed katerih bi se posebno izplačalo «konservirano sadje» (po Vipavskem in Brdih), sirarstvo, prešičjareja in v manjšem obsegu tudi živinoreja.

Sosedna Jugoslavija, ki je bogata na surovinah, bi bila dobra pomoč za izdelovanje pohištva, stolic, pletenega pohištva, in sličnih obrti, ki bi pa radi konkurence morale biti zasnovane na jako široki podlagi.

Vse so to sicer tja v en dan vržene besede, ako ne najdejo odneva pri merodajnih osebah, a drugega izhoda nimamo, kajti misel da bi mogli konkurirati z italijanskim vinom, se nam zdi tudi sila predrzna. Ko bi mi še vedno razpravljali o vinskem vprašanju, bi isto že zdavno zginilo iz površja, ker se bode trgovina avtomatično zasukala tako kakor kažejo razmere.

Nihče ne bode toliko nacionalist, da bode preplačeval domača vina, ako dobi ceneje pitna italijanska vina.

Kar se tiče lesa, menda Šček zopet nima pred očmi prometnih zvez in ne umeje zakaj se danes gozdovi toliko izkoriščajo.

Pred vsem v mirnih časih v naši deželi ni bilo prometnih zvez, radi katerih bi se izplačalo sekati gozdove. Danes pa nam je vojska pustila mnogo poti, ki vodijo naravnost v gozdove. Po drugi plati pa so tudi ljudje danes taki špekulanti, da se ne bojijo potrositi 150.000 lir za kako novo pot v gozd, ker vedo, da se jim bode to izplačalo. Včasih pa bi nobene niti od daleč ne spravil do kaj takega. Res je žalostno videti, kako ginevajo gozdi po naših pokrajinah, toda kake gospodarske posledice bode to imelo, tega danes ne vemo.

Pred vsem se zdi, da ostaja ves denar v deželi in polni žepe debelim lesnim trgovcem, ki so, v kolikor jih mi poznamo vsi, prav navdušen narodnjaki.

V koliko je to trebljenje gozdov opravičevati iz ekonomičnega stališča, zamorejo vedeti in odločevati le zato postavljene oblasti.

Res pa je, da so posredno prizadete pri tem izkoriščevanju gozdov občinske finance. Dandanes so dohodki vseh občin sila pičli. Neprerastane gozdne kupčije bi lahko mnogo razbremenile občinske davkoplačevalce, ako bi bila vlada potrdila svojedobno po komisarijatu za avtonomne zadeve predlagano davščino na izvažanje

lesa. Milijone bi lahko občine na ta način pridobile in se za vedno do dobrega opomogle, toda vlada je imela v tem pogledu popolnoma gluha ušesa in ni do danes ničesa vkrenila v tem pogledu.

Gosp. Ščeku kot našemu poslancu bi vsled tega priporočali, da bi se o tej stvari pri komisarijatu za samoupravne zadeve goriške dežel podrobno informiral in poizvedel pri osrednjem uradu, kedo to zadevo zadržuje in s tem povzročuje našim občinam milijonsko škodo.

Evo Vam tu vprašanje, gosp. Šček, ki smo ga ponovno obravnavali, a si je najbrže gosp. Šček štel pod svoje čast citirati besede italofilskega «Goriškega Slovenca».

Ker je tudi gosp. Šček postal «italofil», nas to pot morda ne bode hotel zopet prezirati.

O nalogi izobražencev

Zares preveč časti izkazujemo našemu poslancu Ščeku, da se tudi v drugim našem članku spodtikamo nad idejami, ki jih ima gosp. Šček o izobražencih in o nalogah, ki bi jih imeli izvrševati v prilogi naroda.

Pred vsem jemlje za zlo italijanskim pisateljem, ki so pisali in pišejo o Slovanih, da niso točno poučeni. Ali so izvzemši, par primorskih Slovenov, vsi drugi Slovani res tako dobro poučeni o Italiji? Odkar obstoja nova slovenska slovenska doba, se menda nihče ni kaj posebnega pečal s proučevanjem italijanskega narodopisja, zemljepisja, zgodovine in kulture.

Male nastave so poskusili nekateri prevajatelji, ki pa si ni so izbrali baš srečnih snovi, kakor na pr. Koseski s svojo «Nebeško komedijo», ki je vže v naslovu pogrješena, ali Valjavec, o kojega razumevanju italijanskega slovstva si ne moremo ustvariti nikake ugodne sodbe, ako bi ga hoteli soditi po njegovem slovarju.

O nekdanjem beneško-slovenskem tekmovanju imamo le šibke spomine v narodnih pesmih, v katerih so se ohranili «Lahi» ko zapeljivci in slikarji.

O italijanskem slovstvu ni pri nas ne duha ne sluha in kaj težko najdeš Slovenca, ki živi med Italijani, da bi ti znal sukati pero v italijanskem jeziku.

Eden najinformativnejših listov v Italiji «Echi in commenti» prinaša črtice iz Čehoslovaške, Poljske, Rusije, a o Jugoslovenih nismo še nikdar ničesar zasledili, ker pri nas takih izobražencev res pomanjkuje.

Ako pa ti kdo spiše kako zgodovino ali črtico o Italiji, ali bolje o «Lahih», se ti prizameri vsem duhovnikom in učiteljem, ali bolje vsemu izobraženstvu.

Potemtakem si lahko mislimo, kaj pomeni Ščekovo povabilo pisati v italijanske liste. Sprožiti bi se moralo novo ofenzivo proti «mistificiranemu» Lahu in poučiti ga o naših razmerah.

Saj je prav! Naj le poskusijo, če misli kdo da je kdo tako kos italijanščini, da lahko piše v Dantejevem jeziku, ne da bi na tihem rabil kakega korektorja.

Dobil bode kmalu pošten odgovor. Da bi se pa pri nas v teh razmerah res mislilo pisati stvarno, dvomimo močno.

Omenimo mimogrede še enkrat, da se je svojedobno iz raznih strani delovalo na to, da bi se ustanovila slovenska revija v Julijski Benečiji, a merodajne osebe, ki so bile pozvane v sodelovanje, so odločno zavrnile vsako to stvarno povabilo.

Dalje smo slišali tudi pred kratkim, da snuje neko tako revijo tudi vsenčiliščni prof. Maver v Padovi, a stvar se vrši tako pod roko, da najbrže še Ščeku ni nič znanega o tem načrtu.

Da bi bilo jako koristno tako neposredno seganje v italijansko leposlovno in politično slovstvo, tega ne dvomimo, a da bi razpolagali z ljudmi, ki bi bili tega dela zmožni, se nam zdi neverojetno.

Čakati bodedo morali še dokaj let, predno se bodo zgodili taki čudeži.

Samo ob sebi je namreč umevno, da bi sprejemali italijanski listi le take članke, ki bili prikrojeni italijanskemu okusu. Da bi polnili svoje kolone z raznimi slovenskimi protesti, pa ne verjamemo.

Sicer pa je stvar tudi drugače enostavna. Saj imajo Slovenci razne liste in kakor se spominjamo izza vojnih časov, «Edinost» ni videla nič slabega v tem, da je priobčila od časa do časa tudi italijanske članke. Zakaj bi jih tudi danes ne?

Nihče bi ji ne mogel zameriti, da svoje programatične članke tu pa tam prinese tudi v italijanskem jeziku z izrecnim namenom, da pridejo v roke italijanskim urednikom in se razširijo med italijanskim narodom, s katerim moramo itak skupno živeti. To je pravo spoznanje položaja. Ako si ga gosp. Šček res tako predstavlja, potem smo mu s takimi članki tudi vedno na razpolagi.

Italijanska zbornica

Dasi je novo ministerstvo vže sestavljeno, se vendar akutna kriza, ki je izbruhnila v italijanskem parlamentu, še nikakor ni podela.

Novo ministerstvo jo zadelo na občutne težkoče, ki jih nekateri pripisujejo neokorni sestavi nove zbornice, v kateri so se pojavile kakor pri prvih volitvah dve močni skupini, socialistična in klerikalna, brez katerih vlada skoraj ne bi mogla delovati.

Stare liberalne stranke videč ta položaj, bi se rade znebile poročnega volilnega sistema, ki je povzročil toliko strank, da ni možno misliti vlade brez koalicije.

Ustvaritev trdne koalicije pa se zdi naravnost nemogoča, kajti na obeh ekstremnih so točkah stoje fašisti in socialisti, ki jim je življenje Bonomijevega ministerstva popolnoma postranska stvar.

Ključ leži sedaj v sporazumu med liberalci in katoličami, ki pa do danes niso prišli do ni, kakega trdnega sporazumadasi tiščijo katoličani ali italijanska ljudska stranka na to, da bi ostalo vsaj sedanje ministerstvo na nogah, kajti vsak hladneje sodeči človek mora priznati, da se položaj ne more obrniti na bolje, pa naj pride katerikoli mož na površje, ker vladati taka nasprotna med strankami, da je zaenkrat sporazumno delovanje vseh strank skoraj popolnoma izključeno.

Zadostuje namreč kratek račun, da se lahko vsakdo prepriča o šibkosti vlade.

Nacionalisti, konstitucionalci, liberalni demokrati in socialna demokracija razpolagajo komaj z 285 glasovi, od katerih je najmanj 20 nezanesljivih, nasprotniki tega bloka, ki so ljudska stranka, socialisti in komunisti, razpolagajo s čez 250imi glasovi. Ako se nezanesljivi, med katerimi se nahajajo tudi Slovenci in Nemci pridružijo opoziciji, je konec vsake vlade, ki bi se hotela opirati na takozvane stare stranke.

Radi tega priznavajo vsi merodajni italijanski listi, da je v tem trenutku položaj vlade res obupen.

Kot pretvezo se navaja reško vprašanje, s kojega rešitvijo stranke, na katere bi se imel opirati Bonomi, niso zadovoljne.

Po drugi plati pa je položaj že tak, da se bistveno ne more spremeniti, kajti tajni del rapske pogodbe, ki zadeva reško vprašanje je žeitak podpisan in priznava luko Baroš Jugoslaviji.

Za slučaje nesporazuma v izvršbi podpisanega dogovora sprejmeta italijanska in jugoslovenska vlada razsodbo predsednika švicarske republike.

Potemtakem se ne dà več mnogo preminjati na teh klavzulah in je vse prepuščeno le dobri volji jedne in druge stranke. V ta namen so se otvorila zopet nekaka tajna pogajanja med Rimom in Belgradom.

Gre v bistvu za to, da bi Reka čimpreje prišla do svoje vlade in da bi trostroki konsorcij čim preje pričel dejanski poslovati.

Italijanska vlada namerava namreč izposlovati za reško mesto še nadaljne ugodnosti gospodarskega značaja in namerava v ta namen, da bi namreč prišlo res do zblizanja med Jugoslovani in Italijani na Reki, podpirati Zanellijevo

stranko, ki je pri zadnjih volitvah itak z veliko večino vodila.

Vendar je tudi v tem pogledu delovanje vlade sila oteženo, kajti kot protipotezo proti prizadevanju italijanske vlade, da bi rešila reški voz, agitirajo italijanski nacionalisti zopet črnogorsko vprašanje, da bi preperečili vsak trajen sporazum med Italijo in Jugoslavijo.

V tem znamenju se naglo bližamo 20.emu juliju. Kojega dne se zopet sestane zbornica, da sliši program nove vlade.

Do danes pa res nima vlada Bonomija za seboj one večine, ki bi ji zamogla zajamčiti nemoteno delovanje in vspostaviti ugled italijanske države tudi na zunaj. To pa je že neobhodno potrebno, ako se hoče Italija spraviti iz gospodarskih zagat v katerih tiči še danes.

Francoska vnanja politika

V trenutku, ko se odigrava na vzhodu, važni dogodki in so Turki dvignili glavo na tak način, da so zavezniki osupnili in so danes že pripravljene revidirati svojo politiko napram Grški kakor tudi napram kemalistom, ki se itak jako uspešno branijo proti grškim napadom, v trenutku, ko se zviža Nemčija na vse načine, da bi se rešila obveznosti, ki jih jej nalaga versailska mirovna pogodba, je jako zanimivo slišati, kako stališče zavzema francoska vlada v svoji vnanji politiki.

Briand je čutil potrebo svetu precej jasno povedati, kako stališče bode zavzela Francija napram vsem visečim vprašanjem vnanje politike.

Gre za to, da se določi — je rekel Briand — ali se vojskuje proti turškim nacionalistom ali ne. Na eni strani se vladi odrekajo krediti, ki se zahtevajo za bližnji vzhod, na drugi strani pa se priporoča vladi odločnejša politika. To se pravi zahtevati nemogoče reči. Glede Sirije spominja na pogodbo iz l. 1916 in druge pogodbe, ki so ji sledile. Vprašanje je, kako bo Francija varovala neizmerne meje Sirije. V tem oziru mora dobiti popolna jamstva. Dokler se to ne zgodi, Francija ne more umekniti svojih čet iz Cilicije.

Francija je vedno priporočala zaveznikom, naj se severska mirovna pogodba spremeni, ker je preveč v nasprotju z dosedanjimi običaji. Briand se je tu doteknil zadnjega poskusa, ki so ga napravili zavezniki, da bi napravili mir med Grki in Turki. Francija je imela tedaj na vzhodu več kot 100000 mož in se je morala brigati za to vprašanje. Francija želi skleniti s Turško mir in je pripravljena spoštovati načelo narodnosti in njene gospodarske in finančne koristi. Turške nacionaliste smatrajo nekateri za fanatike in prenapeteže. Toda to so turški patrioti in jaz jih spoštujem — je dostavil Briand.

Vprašanje Sirije se bo rešilo samo od sebe. Mi nočemo napraviti iz te dežele nikake naselbine; ker nimamo imperijalističnih namenov. Francija si mora prizadeti, da napravi mir in slogv med vsemi štirimi

plemeni, ki živijo v tej deželi. Dasi so njihove koristi različne, le to vendar mogoče, ker so Sirijani veliko naprednejši kot drugi narodi na vzhodu, kar je zasluga francoske prosvetne delavnosti v omenjeni deželi. V Sirijo nas je klicalo prebivalstvo samo in mi moramo v njej ostati.

Nato je Briand govoril o splošnih vprašanjih zunanje politike. Rekel je, da je Francija lahko zadovoljna s svojim položajem. Tudi ima zadosti moči, ki jo lahko pokaže, kjer je treba. Pangermanisti naj le dalje zastrupljajo nemški narod, Francija ne bo nikdar več dovolila, da bi ji Nemčija postala zopet nevarna. Popolnoma odobrava postopanje francoskega zastopstva v Gornji Šleziji. Francija ima v tem vprašanju določen cilj: izvajanje mirovne pogodbe.

Glede sojenja vojnih zločincev je Briand naglasil, da je to vprašanje vključeno v ultimatum. Nemška vlada je uvedla navidezno postopanje proti vojnim zločincem. Vsled tega je francoska vlada uvidela, da je njeno zastopstvo pri sodišču odveč in ga je odpoklicala, ker je moralo prisostvovati le navadnemu zasmehovanju pravice. Toda zavezniki bodo vprašali Nemčijo, ko pride čas, kako je postopala proti vojnim zločincem.

Vlada kancelarja Wirtha si prizadeva, da bi vestno izpolnila svoje obveze. Kljub temu pa odredbe proti Nemčiji ni mogoče preklicati. To je boljše tudi za Nemčijo. Ako bi prišla zopet na površje kaka pangermanistična vlada in bi napravila kak neumen korak, bi bil položaj za Nemčijo mnogo resnejši, če bi odredbe ne bilo več, kakor če bi bile še v veljavi. Nemčija je premagana in mora prenašati svoj poraz. Francija mora imeti od zmage vse koristi, ki ji pritečejo. (Burno odobravanje na vsleh klopeh).

Premirje na Irskem

Vsi londonski listi navdušeno pozdravljajo razvoj irskega vprašanja v zadnjih dneh, ki so bili odločilnega pomena za uspeh ali neuspeh Lloyd Georgeovega poskusa za pomirjenje Irske. Vsi listi — razen «Morning Posta», ki zameri Lloyd Georgeu, da se je spustil v pogajanja s takim »morilcem in tujcem, kot je De Valera — so veselijo, da je voditelj irskih vstašev sprejel Lloyd Georgeovo ponudbo. V Dublinu, kjer se je vršila morda zgodovinska seja med De Valero, njegovimi tovariši in zastopniki južnoirskih unionistov, na kateri se je De Valera odločil, da sprejme Lloyd Georgeovo ponudbo, se je nakrat začelo normalno življenje, katerega si mesto že davno ni moglo privoščiti. V Dublinu se nahaja tudi glavni stan angleške armade, ki se bori proti Ircem. Toda na zunanje se to niti ni opazalo. Prisotnost velikega števila višjih in nižjih častnikov, ki sestavljajo osrednja poveljništva vsake bojujoče se armade in ki dajajo mestu, kjer se nahaja glavni stan, posebno in značilno živahnost, je v Dublinu le slabo padalo v oči, zakaj angleški častniki, nižji in posebno višji častniki

so se morali skrbno skrivati, da bi jih ne zadela maščevalna roka irskih fenijancev, ki so neprizanesljivo prežali nanje. Kakor hitro pa se je bila pred včerajšnjim raznesla vest, da je De Valera poslal Lloyd Georgeu dovoljen odgovor in da je bilo sklenjeno premirje, je mesto popolnoma izpremenilo svoje lice. Vrhovni poveljnik angleške armade general Maccready je prvokrat svojega službovanja oblekel svojo uniformo in se je vozil po ulicah v odprtem avtomobilu in brez vojaškega spremstva. Nič se mu ni zgodilo, prebivalstvo mu je prirejalo ovacije.

Temu dogodku se prepisuje velika važnost za presojo splošnega položaja. Še večji pomen pa ima brez dvoma očitna dobra volja, ki jo kažejo tako fenijanci kakor angleška oblastva, da bi sklenjeno premirje ne ostalo samo na papirju. De Valera je razposlal svojim pristajem sledeča navodila: 1. Vsi napadi na kraljeve čete imajo prenehati; 2. raba orožja je prepovedana; 3. vojaški nastopi vsake vrste naj prenehajo; 4. naj se prepereči vsako poškovdovanje zasebne in državne imovine in 5. treba se je izogibati vsem izgredom, ki bi znali povzročiti, da se vmešajo kraljeve čete. Istočasno je angleška vlada izdala sledeče odredbe: 1. Vojaštvo naj se omeji le na najnujnejšo podporo, ki bi jo znala potrebovati policija; 2. policija in vojaštvo naj opustita vse hišne preiskave; 3. odredba o zapiranjih stanovanj se odpravi; 4. pošiljanje pojačanj na Irsko se ustavi in 5. za javni red v Dublinu bo skrbela izključno policija.

Razpoleženje prebivalstva kaže, da je večina irskega prebivalstva sprejela premirje z velikim zadoščenjem. V Dublinu se meščani javno bratijo z angleškimi častniki in vojaki, s katerimi so se še do včeraj borili na življenje in smrt. To kaže, da je Lloyd George dobro izbral hip za svojo ponudbo. V splošnem veselju je pa vendar ena negotovost, ki kaliljudsko radost. Znano je, da je med fenijanci ena struja, ki je proti vsakemu sporazumu z Anglijo. Ne ve se, ali se bo ta struja pokorila navodilom predsednika De Valere ali ne, ali bo prenehala z napadi ali jih bo nadaljevala. Ako se bodo napadi nadaljevali, bi to celi zadevi mnogo škodovalo. Predvsem bi trpel ugled De Valere samega. Nepopustljiva fenijanska levica bi postala z nadaljevanjem sovražnosti zaveznica listega dela angleške javnega mnjenja, ki obsoja Lloyd Georgeov korak in mu ne more odpustiti, da se je ponižal pred De Valero, ki pravzaprav ni niti Irec (oče De Valere je bil Španec in se je preselil na Irsko, kjer se je oženil z neko Irko).

Kljub svojemu španskemu pokoljenju pa ima De Valera ogromno večino fenijancev na svoji strani. Zraven tega je pokazal, da je osebno prepričan pristaš sporazuma z Anglijo. To je dokazal med drugim tudi s tem, da je povabil v Dublin južnoafriškega ministrskega predsednika generala Smutsa.

Te dni, tako javljajo časopisi, je De Valera že došel v

London, kjer se bode zopet zapečatil važen del angloirske zgodovine.

Gotovo je, da pride do kakega kompromisa, kajti nobena irska žilavost in odpornost, za katero dandanes itak nima nobenega misla ostali razočarani svet, ne bode premogla angleške sile.

Hardingov poziv na razoroženje bi znal Ircem, ki jih je tudi «pravico ljubim» Wilson pri mirovni pogajanjih popolnoma pozabil, le še posebno škodovati, ker bi jih mogel ostali svet označiti kot kaljitelje svetovnega miru.

Da si ohranijo torej Irci samo za nadaljne boje v ugodnejših trenutkih, jim ne preostane zaenkrat drugega kakor pameten kompromis, h kateremu se pripravljajo.

Hardingov poziv na razoroženje

Predsednik ameriških zjedinenih držav je razposlal v svet spomenico, s katero pozivlja vse države, da bi se v svrhu preperečenja novih vojen ustvarilo načrt postopnega razoroženja, ki bi onemogočil presenečenja novih krvavih vojen.

Zelo dvomljivo je, da bi našel ta poziv odmeva v razburjenih evropskih državah, kjer se še vedno sanja o osveti.

Tiskarna G. Juch

GORICA, VIA MORELLI 14

SPREJEMA VSAKO

TISKARSKO DELO

Agrarni združni konsorcij v Gorici

Zadruga z omejeno zavezo

Tekališče „Giuseppe Verdi“ št. 29 (Mestni dvorec)

Pri tem konsorciju se razprodajajo:

- I. **KRMILA:** Oves, otrobi, moka za krmiljenje, sezamove pogače, sol za živino.
- II. **SEMENA ZA PAŠNIKE:** Različne vrste detelj, rastlin za krmiljenje in vrtnin.
- III. **GNOJILA:** napravljena umetno iz najboljših kemičnih snovi.
- IV. **VITRIJOL IN ŽVEPLO.**
- V. **PLUGI** znamke «Sack» in drugih ter razni poljedeljski stroji.

BANCA DELLA VENEZIA GIULIA - GORIZIA

Banka za Julijsko Benečijo v Gorici

Anonimna družba - Društvena glavnica L 1.000.000

Agencije:

Ajdovščina, Ajello, Gradišče, Gradež, Červinjan, Kormin, Tržič.

Depoziti - posojila - odračuni

Brezplačna emisija bančnih nakazov, ki so vporabljivi po celem kraljestvu

Domače vesti

Akcija za znižanje cen. —

Na tukajšnjem magistratu so se te dni zopet vršila pogajanja, da bi prišlo do znižanja cen.

Interesirani trgovci in tudi kmetje goriške okolice pa so v tem pogledu sila trdi in zastopniki konsumentov sila mehki.

Ko se je začelo zadevo nekoliko burneje razpravljati, je mestni oče kar prekinil razpravo in obljubil, da skliče interese ob drugi priložnosti.

Upravitelj in urednik: Karol Jušič.
Tiskarna G. Juch v Gorici.

Società Servizi Automobilistici ING. RIBI & C. i

sprejema predznanbe za izleto

ob nedeljah in praznikah v

Gradež.

Za nedelje se bile stavljeni

proge Kojasko-Dobra, Ajdov-

ščina-Vipava, Krmin-Čedad.